

Ἀρχισε ως συνωμοσία.

Ἐπειτα έγινε μοίρα.

ΜΑΓΚΙ ΧΟΛ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ

3

Όσα ΠΕΡΑΤΑ τον ΚΟΣΜΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE CONSPIRACY OF US 3 –
THE ENDS OF THE WORLD

Από τις Εκδόσεις G. P. Putnam's Sons, Νέα Υόρκη 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ:

Η τριλογία της συνωμοσίας 3 – Ως τα πέρατα του κόσμου

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Maggie Hall

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Theresa M. Evangelista, Dana Li

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Margret Hall, 2017

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Michael Frost/Shutterstock Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2265-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2266-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΓΚΙ ΧΟΛ

Όσα ΠΕΡΑΤΑ *τον*
ΚΟΣΜΟΥ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ
3

Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά

*Σε όλα τα κορίτσια που είναι πιο δυνατά
στο τέλος της ιστορίας απ' όσο ήταν στην αρχή.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι φήμες εξαπλώθηκαν μακριά και γρήγορα σαν πανούκλα. Κάποιες από αυτές ήταν αλήθεια: Εκείνη έχει τα μάτια, έλεγαν. Εκείνος έχει το αίμα του Αλεξάνδρου.

Κάποιες δεν ήταν: Είναι ανίκητος. Είναι μαγεία.

«Ο Ένας και το κορίτσι με τα βιολετιά μάτια», ψιθύριζαν. «Η μοίρα τους είναι η μοίρα του Κύκλου».

Δεν ήξεραν το πραγματικό μυστικό εκείνης της μοίρας. Δε χρειαζόταν να το ξέρουν. Δε θα μπορούσαν να το ξέρουν.

Οι φήμες εξαπλώθηκαν το ίδιο γρήγορα και έξω από τον Κύκλο των Δώδεκα, όμως αυτές ήταν διαφορετικές. Τρομοκρατικές επιθέσεις, η πιο πρόσφατη από τις οποίες ήταν ένα βιολογικό όπλο στο Παρίσι. «Συνωμοσία», ψιθύριζαν. «Κάτι συμβαίνει», έλεγαν.

Αφού απελευθερώθηκε ο ιός στο Παρίσι, ο κόσμος έγινε πιο ήσυχος. Αλλά δεν ήταν η ησυχία της ηρεμίας. Ήταν εκείνη η ησυχία που κρατούσε την ανάσα της· η χορδή ενός τόξου που τεντώθηκε τόσο πολύ, ώστε έπρεπε να απελευθεωθεί σύντομα, αλλιώς θα έσπαγε.

Και κάτω απ' όλα αυτά γινόταν ένας αγώνας ταχύτητας. Για το μεγαλύτερο μυστήριο της Αρχαιολογίας, τον τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, τη θεραπεία για τον ιό που θα μπορούσε να εξουδετερώσει τον Κύκλο, που θα μπορούσε να ξεκινήσει έναν πόλεμο. Όποιος την έβρισκε πρώτος θα υπαγόρευε το μέλλον του Κύκλου – ίσως και του κόσμου.

Δεν ήταν αυτό το κορίτσι και αυτό το αγόρι που θα αποφάσιζαν τη μοίρα τους. Ήταν μια μακρά γραμμή Ιστορίας,

που μπήκε σε κίνηση πριν από χιλιάδες χρόνια, μια γραμμή που περνούσε μέσα από κάποιους από τους μεγαλύτερους κατακτητές που έχει δει ποτέ ο κόσμος – και, κυρίως, μέσα από τις τρέλες τους.

Μια μοίρα γραμμένη στ' αστέρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τη νύχτα, στο σκοτάδι, ήταν οι μοναδικές ώρες που δεν μπορούσα να το κάνω να φύγει.

Τα ουρλιαχτά, το μειδίαμα στο πρόσωπο του Κόουλ Σάξον, τον ήχο του πρώτου βήχα της μητέρας μου, όταν δεν είχα καταλάβει ακόμα, και του δεύτερου, όταν πια κατάλαβα. Το ματωμένο πρόσωπό της· τους ανθρώπους να πέφτουν παντού γύρω μου, να πνίγονται στο ίδιο τους το αίμα εξαιτίας του δικού μου.

Τις ώρες της αγρύπνιας –όπως τώρα– ο εγκέφαλός μου έπαιρνε τις ίδιες αυτές αναμνήσεις και έκανε κάτι διαφορετικό μαζί τους.

Ο τύπος που κοιτούσα στην άλλη άκρη του πάρτι ήταν κοντός, με σκούρα μαλλιά και φορούσε σμόκιν. Μπορούσα να δω μόνο την πλάτη του, καθώς προχωρούσε ανάμεσα στον κόσμο από το μπαρ ως την άκρη της αίθουσας χαζεύοντας τα τρεμάμενα φώτα της Ιερουσαλήμ.

«Kuklachka*», είπε ο Στέλαν στο αντί μου.

Μισόκλεισα τα μάτια μου. Τώρα που βρισκόταν πιο κοντά, μπορούσα να καταλάβω ότι τα μαλλιά του τύπου ήταν πιο σγουρά απ' ό,τι νόμιζα. Πιο μακριά. Επιτέλους γύρισε πίνοντας μια γουλιά από τη σαμπάνια του. Δεν ήταν ο Κόουλ Σάξον. Κανείς από αυτούς δεν ήταν. Θα έπρεπε να χαίρομαι. Αν οι Σάξον εμφανίζονταν εδώ, η κατάληξη δε θα ήταν καλή.

* Πορσελάνινη κούκλα με λευκό πρόσωπο και μεγάλα μάτια. (Σ.τ.Μ.)

Γύρισα προς τον Στέλαν. «Τι;»

Ακούμπησε το χέρι του κτητικά στη μέση μου και έσκυψε πιο κοντά μου. «Σε ρώτησα αν θέλεις να πάμε να κολυμπήσουμε γυμνοί στο σιντριβάνι. Να ζωντανέψουμε λίγο αυτό το πάρτι». Τον κοίταξα ανέκφραστη. Αναστέναξε. «Σε ρώτησα αν έτυχε να δεις την οικογένεια Ρατζές να έρχεται όσο εγώ μιλούσα στην Έλοντι».

Θα έπρεπε να είχα χαμογελάσει με το αστείο. Αυτό προσπαθούσε να κάνει: να με χαλαρώσει, να με κάνει να δείχνω όπως θα έπρεπε να δείχνει ένα κορίτσι με ένα κοκτέιλ φόρεμα σε ένα πάρτι. Όμως ο εγκέφαλός μου δε θυμόταν πλέον πώς να δημιουργήσει αυτό το συναίσθημα μόνος του. Έτσι, τακτοποίησα τα χαρακτηριστικά του προσώπου μου με έναν τρόπο που ήλπιζα ότι εξωτερικά θα έδειχναν πιο ευχάριστα και λιγότερο ρομποτικά απ' όσο τα ένιωθα. «Όχι, δε νομίζω ότι ήρθαν ακόμα. Ίσως πρέπει να αρχίσουμε με κάποιον άλλο».

Δεν μπήκε καν στον κόπο να χαμογελάσει ψεύτικα.

Έσκασε ένα βεγγαλικό, τόσο δυνατά, που τραντάχτηκε το έδαφος. Εκεί κοντά, δίπλα στο ίδιο σιντριβάνι για το οποίο ο Στέλαν προσπαθούσε να αστειευτεί, ο Τζακ και η Έλοντι σήκωσαν και οι δυο τα βλέμματά τους στον ουρανό. Η Έλοντι έγειρε για να ψιθυρίσει κάτι στον Τζακ και έκανε έναν σχεδόν ανεπαίσθητο μορφασμό. Την είχαν πυροβολήσει και βρισκόταν στο στάδιο της ανάρρωσης ακόμα, πράγμα που σημαίνει ότι είχε τις μισές ικανότητές της. Αυτό δεν της άρεσε καθόλου. Όμως απόψε ήταν εδώ, για εμάς. Όπως ήταν κάθε μέρα. Τον τελευταίο μήνα εκείνη και ο Τζακ ήταν μαζί με τον Στέλαν κι εμένα ως φίλοι. Απόψε ήταν εδώ ως Φύλακες.

Αυτό το πάρτι ήταν μια γιορτή κι εμείς ήμασταν οι τιμώμενοι καλεσμένοι. Αύριο θα γινόταν η μύησή μας ως η δέκατη τρίτη οικογένεια του Κύκλου των Δώδεκα.

Είχε περάσει σχεδόν ένας μήνας από τότε που πέθανε η

μητέρα μου, από τότε που ο Κόουλ Σάξον απελευθέρωσε τον ιό σε μια γεμάτη αίθουσα κατά την Εβδομάδα Μόδας στο Παρίσι, και ο κόσμος μου –και ολόκληρος ο κόσμος– είχε γυρίσει ανάποδα. Εκείνη τη νύχτα είπαμε στον υπόλοιπο Κύκλο τι ακριβώς είχαν κάνει οι Σάξον. Τους είπαμε ότι τα ετεροθαλή αδέρφια μου, η Λίντια και ο Κόουλ, με την ευλογία του πατέρα μας, του Άλιστερ, δολοφονούσαν μέλη του Κύκλου σε όλη την υδρόγειο και κατηγορούσαν γι' αυτό τους παλιούς εχθρούς του Κύκλου, το Τάγμα, προσπαθώντας να τρομάξουν τον Κύκλο και να αναγκάσουν τα μέλη του να ενωθούν πίσω τους. Τους είπαμε ότι τώρα οι Σάξον είχαν ένα βιολογικό όπλο για να κάνουν τις τυχόν επιθέσεις ακόμα πιο εύκολες.

Αυτό που δεν τους είπαμε ήταν ότι το βιολογικό όπλο ήταν κατασκευασμένο από το αίμα μας.

Ο Στέλαν κι εγώ ήμασταν ο Ένας και το κορίτσι με τα βιολετιά μάτια. Το ζευγάρι που προαναγγέλλει η εντολή, ένα είδος προφητείας στην οποία ο Κύκλος πίστευε για χιλιάδες χρόνια. Όμως πρόσφατα ανακαλύψαμε ότι η ένωση που θα δημιουργούσαμε –ο Κύκλος πίστευε ότι αυτή η ένωση θα του έδινε μεγάλη δύναμη– στην πραγματικότητα σήμαινε το εξής: Αν το αίμα του Στέλαν και το δικό μου αναμειγνύονταν και κάποιο ανυποψίαστο μέλος του Κύκλου το κατανάλωνε, τότε θα άρχιζε να αιμορραγεί ακατάσχετα και θα πέθαινε μέσα σε μερικά λεπτά.

Άλλη μια σειρά πυροτεχνημάτων φώτισε κάποια γέφυρα στο βάθος. Πιο κοντά, τα τείχη της παλιάς συνοικίας της Ιερουσαλήμ είχαν πάρει διάφορες αποχρώσεις του μοβ. Μπορούσα να διακρίνω εκείνο που είχε ακριβώς το ίδιο χρώμα με τα μάτια μου. Αναρωτήθηκα τι είδους γιορτή είχαν επινοήσει οι Μέλεκ για να εξηγήσουν αυτή την επίδειξη.

Στην αρχή αυτός ο εξωφρενικός, πολυτελής τρόπος ζωής του Κύκλου ήταν εκθαμβωτικός: Κατοικία μέσα στο Λούβρο.

Ένας χορός στον Πύργο του Αιφελ. Πυροτεχνήματα πάνω από την πόλη για ένα ιδιωτικό πάρτι. Τώρα βλέπω ότι όλο αυτό ήταν ένα παραπέτασμα. Ο σκοπός όλης αυτής της φανφάρας ήταν να τους υπενθυμίζει πόσο σημαντικοί ήταν.

Και τώρα βρισκόμασταν στο επίκεντρο όλων αυτών.

Όλον αυτόν τον μήνα ήλπιζα ότι δε θα φτάναμε σε αυτό.

Το να ανακοινώσουμε στον Κύκλο ποιοι ήμασταν ήταν ο μοναδικός τρόπος για να αποκαλύψουμε ότι υπεύθυνοι ήταν οι Σάξον και να τους εμποδίσουμε να κάνουν κακό σε κάποιον άλλο, όμως, καθώς η οργή και ο φόβος είχαν αφήσει τη θέση τους στη θλίψη και στο μούδιασμα, επιθυμούσα όλο και λιγότερο όλα όσα θα ακολουθούσαν. Το να είμαστε μια επίσημη οικογένεια του Κύκλου θα έφερνε δύναμη, σίγουρα ναι· και υπήρχαν κάποια πράγματα που μου φαίνονταν ελκυστικά σχετικά με αυτό. Όμως θα έφερνε επίσης πολιτικές αναταραχές και κίνδυνο και, το χειρότερο απ' όλα, θα γινόμουν ένα όμορφο, μικρό, συμβολικό πιόνι σε αυτόν τον κόσμο που μου είχε πάρει τα πάντα.

Παρά τις προσπάθειές μας, όμως, δεν είχαμε καταφέρει να αναβάλουμε άλλο τη μύηση. Και αποδείχτηκε ότι έγινε για καλό. Χρειαζόμασταν κάτι από τον Κύκλο και αυτή η μύηση ήταν ο τρόπος για να το πάρουμε.

Στην άλλη άκρη της αυλής είδα τη Λάιλα Εμίρ και τον μικρό αδελφό της να μας κοιτάζουν. Τους είδε και ο Στέλαν. Στερέωσε μια τούφα μαλλιά πίσω από το αυτί μου και χαμογέλασε. Εγώ έγειρα πάνω στην παλάμη του με ένα προκλητικό γέλιο.

Πίσω από τους Εμίρ είδα τον Ντάνιελ Μέλεκ στο πλήθος. Μας έριξε ένα άγριο βλέμμα. Οι Μέλεκ, παρότι ήταν εκείνοι που είχαν οργανώσει αυτό το πολυτελές πάρτι, εφόσον ο χώρος της μύησης βρισκόταν εδώ στην Ιερουσαλήμ, ήταν οι πιο πιστοί σύμμαχοι των Σάξον. Ο γιος τους ο Ντάνιελ είχε ιδιαίτερως στενή σχέση με τη Λίντια.

Δεν ήθελα τίποτα περισσότερο από το να βάλω το μαχαίρι που είχα δέσει στο πόδι μου στον λαιμό του Ντάνιελ και να τον αναγκάσω να αποκαλύψει πού ήταν η αδελφή μου· να του πω ότι κάθε βράδυ εδώ και βδομάδες ονειρεύομαι πως φυτεύω μια σφαίρα στο κεφάλι του αδελφού μου και ότι, εφόσον τους βοηθάει να κρυφτούν, οτιδήποτε έκαναν ήταν και δικό του φταίξιμο.

Κατά βάθος ήξερα ότι θα έπρεπε να τρομάζω με τον εαυτό μου που σκεφτόμουν τέτοια πράγματα, αλλά το μόνο που ένιωθα ήταν ένα κενό. Από εκείνη τη νύχτα και μετά ήταν σαν να ήμουν ένα ρομπότ προγραμματισμένο να ακολουθήσει μόνο μία εντολή: Να τους σταματήσει. Να τους σκοτώσει.

Θα μπορούσα να πω ψέματα και να υποστηρίξω ότι ήταν μόνο επειδή ήθελα να τους εμποδίσω να κάνουν κακό και σε άλλους. Παρότι όντως το ήθελα αυτό, η αλήθεια ήταν πως το μοναδικό αληθινό συναίσθημα που γέμιζε το κενό μέσα μου ήταν η επιθυμία να καταστρέψω τους Σάξον όπως είχαν καταστρέψει κι εκείνοι εμένα.

Εξερράγη ένα βιολετί πυροτέχνημα, με τα χρυσά πλοκάμια του να σχηματίζουν καμπύλες από το κέντρο του και να πέφτουν πάνω από την πόλη σαν τα κλαδιά μιας ιτιάς. Ένα «οοοοοο!» ακούστηκε από το πλήθος.

Μας γύρισα λίγο περισσότερο προς τον Ντάνιελ Μέλεκ και πέρασα τα δάχτυλά μου κατά μήκος του μπράτσου του Στέλαν, κοιτάζοντας γύρω μου, στο πλήθος. Οι περισσότερες οικογένειες του Κύκλου που περιμέναμε ήταν εδώ τώρα.

Όταν μάθαμε για τον ιό, μάθαμε και κάτι άλλο: Υπήρχε ένα αντίδοτο. Ο Ναπολέοντας είχε αφήσει το αντίδοτο θαμμένο. Φοβάμαι ότι απλά θα κάνει τα πράγματα χειρότερα, είχε γράψει.

Είχε δίκιο.

Με τον ιό οι Σάξον μπορούσαν να χειραγωγήσουν τα άλ-

λη μέλη, ώστε να τους δώσουν τον έλεγχο του Κύκλου – ή να τον πάρουν με τη βία. Το ιδανικό, φυσικά, θα ήταν να καταστρέψουμε τον ιό, αλλά αυτό ήταν αδύνατον – εμείς ήμασταν ο ιός. Οι όποιες προσπάθειες της ομάδας των επιστημόνων που είχαμε προσλάβει για να προσπαθήσουν να τον απενεργοποιήσουν στο αίμα μας ήταν ανεπιτυχείς. Υπήρχε μόνο μία προστασία.

Η Λίντια μου τηλεφωνούσε κάθε μέρα για βδομάδες αφότου σκοτώθηκε η μαμά μου. Το ίδιο έκανε και ο πατέρας μου. Όταν επιτέλους σήκωσα το τηλέφωνο, μου έδωσαν τον λόγο τους ότι ποτέ δεν ήθελαν να βρεθεί η μητέρα μου ανάμεσα στα διασταυρούμενα πυρά. Το μόνο που ήθελαν ήταν να χρησιμοποιήσουν για το καλό της οικογένειας αυτό που είχαμε βρει. Ο ιός στο Παρίσι ήταν έργο αποκλειστικά και μόνο του Κόουλ και δεν είχε εγκριθεί, είπε. Ήξερα ότι ήταν αλήθεια – η Λίντια και ο πατέρας μου ήταν πάρα πολύ προσεκτικοί για να απελευθερώσουν κάτι τόσο θανατηφόρο χωρίς να έχουν τον τρόπο να το σταματήσουν.

Έτσι, οι Σάξον έψαχναν αυτό το αντίδοτο. Έπρεπε να το βρούμε πριν από εκείνους. Και εφόσον δεν μπορούσαμε να καταστρέψουμε τον ιό, έπρεπε να καταστρέψουμε τη θεραπεία.

Ακολούθησαν κι άλλες εκρήξεις στον ουρανό, συγχρονισμένες στον ρυθμό μιας μουσικής που μόνο εμείς, στο πάρτι, μπορούσαμε να ακούμε. Πλοκάμια πολύχρωμου φωτός μπλέκονταν στα σύννεφα· χαμογέλασα αδιάφορα σε κάτι που έλεγε ο Στέλαν.

Ακολουθούσαμε έναν εικονικό χάρτη θησαυρού του Ναπολέοντα Βοναπάρτη από τότε που είχα έρθει στον Κύκλο. Το τελευταίο στοιχείο τώρα υποδείκνυε την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου ως το μέρος όπου βρισκόταν ο τάφος του Αλεξάνδρου, το μέρος όπου ήταν θαμμένη η θεραπεία. Ωστόσο, παρόλο που είχαμε το πλεονέκτημα των σχεδόν απεριόριστων

πόρων του Κύκλου, δεν είχαμε βρει τίποτα εκεί. Τίποτα σε διάφορα σημεία ανασκαφών. Τίποτα με τη βοήθεια του ραντάρ υπεδάφους.

Ο τρόπος που ανακαλύψαμε το στοιχείο που μας οδήγησε τελικά προς τη σωστή κατεύθυνση ήταν σχεδόν τυχαίος. Διάβαζα ξανά τα ημερολόγια του Ναπολέοντα, χτενίζοντας ιστορίες που δεν είχαν καμία σχέση με την αναζήτησή μας – μάχες και στρατηγική και γάμοι και εξωσυζυγικές σχέσεις. Και συνάντησα κάτι που τράβηξε την προσοχή μου – μια καταχώριση που αναφερόταν στην επιστροφή ενός ανώνυμου πτώματος στον νόμιμο τόπο ανάπαυσής του. Η καταχώριση που υπήρχε ακριβώς πριν από αυτήν είχε σκιστεί. Με λίγη έρευνα ανακαλύψαμε ότι ο Ναπολέοντας βρισκόταν στη Βενετία εκείνη την εποχή.

Ο Τζακ, με τη φαινομενικά αδιάκοπη ικανότητά του να θυμάται τυχαία γεγονότα, ήταν εκείνος που έκανε τη σύνδεση. Υπήρχε μια θεωρία που συνέδεε τη Βενετία με το νεκρό σώμα του Αλεξάνδρου. Μια αρχαιολογική φήμη την οποία ξεκίνησε ένας ερευνητής που δεν κατάφερε ποτέ να την αποδείξει. Το μεγαλύτερο μέρος της κοινότητας των ιστορικών τον είχε χλευάσει γι' αυτήν. Η θεωρία έλεγε ότι τον ένατο αιώνα μ.Χ. είχε θεωρηθεί, λανθασμένα, ότι τα οστά του Αλεξάνδρου ανήκαν στον άγιο Μάρκο και είχαν μεταφερθεί στη Βενετία, όπου αναπαύονταν για αιώνες στη βασιλική του Αγίου Μάρκου· ότι το σώμα του Αλεξάνδρου δεν ήταν ποτέ στον δικό του τάφο.

Ήταν μια γελοία, απελπισμένη ιδέα, αλλά κι εμείς ήμασταν απελπισμένοι άνθρωποι. Ταξιδέψαμε στη βασιλική του Αγίου Μάρκου και, έπειτα από κάποια τεστ, ανακαλύψαμε ότι τα οστά του «αγίου Μάρκου» δεν ήταν καθόλου δικά του – αλλά επίσης δεν ήταν ούτε του Αλεξάνδρου. Χρονολογούνταν από τις αρχές του 1800. «Είναι την εποχή ακριβώς που

ο Ναπολέοντας έγραψε εκείνη την καταχώριση στο ημερολόγιο», είχε πει η Έλοντι, ενθουσιασμένη επιτέλους με την ιδέα. «Μπορεί να μετέφερε το σώμα του Αλεξάνδρου πίσω στον πραγματικό τάφο του και να άφησε ένα άλλο σώμα στη Βενετία για να το καλύψει».

Όμως, αν το σώμα του Αλεξάνδρου δεν ήταν εκεί, δε μας βοηθούσε. Θα είχαμε βρεθεί σε αδιέξοδο αν η Έλοντι δεν είχε θυμηθεί ότι η Καθολική Εκκλησία διατηρούσε τα λείψανα ορισμένων από τους πιο σημαντικούς αγίους της στο Βατικανό.

Το να ανήκεις στον Κύκλο σου εξασφάλιζε κάποια χρέσιμα προνόμια και ένα από αυτά ήταν ότι μπορούσαμε να μπούμε στο Βατικανό και να το ελέγξουμε. Αποδείχτηκε ότι όντως είχαν ένα λείψανο του «αγίου Μάρκου». Ένα μηριαίο οστό. Το πήραμε. Το εξετάσαμε.

Παρά τα στοιχεία που είχαμε δει, σοκαριστήκαμε όταν ανακαλύψαμε ότι το οστό χρονολογούνταν γύρω στο 350 π.Χ. Στην εποχή του Αλεξάνδρου.

«Υπήρξε μια προφητεία ακριβώς μετά τον θάνατο του Αλεξάνδρου, που έλεγε ότι όποιος κατείχε το σώμα του δε θα ηττούνταν ποτέ. Αυτή αποτέλεσε μια σημαντική αιτία των πολέμων των πρώτων Διαδόχων», θυμήθηκε ο Τζακ. «Θα μπορούσε αυτό το οστό να είναι κατά κάποιον τρόπο η θεραπεία;» Όμως αυτή η ελπίδα έσβησε όταν η ομάδα των επιστημόνων μας ανακάλυψε κάτι άλλο: ένα μήνυμα χαραγμένο μέσα σε μια ρωγμή του οστού.

Από εκεί που η βασίλισσά μας έκανε τους δώδεκα, το οστό του βασιλιά μας ξεκλειδώνει έναν χάρτη για το μέρος της αιώνιας ανάπαυσης.

Υποθέσαμε ότι «ο βασιλιάς μας» ήταν ο Αλέξανδρος και ότι το οστό ήταν εκείνο που κρατούσαμε στα χέρια μας. «Η βασίλισσά μας», απ' ό,τι φαινόταν, ήταν η Ολυμπιάδα, η μη-

τέρα του Αλεξάνδρου. Ήταν εκείνη που είχε δημιουργήσει τον ιό ως έναν τρόπο για να επαναφέρει τη δική της γενεαλογική γραμμή στην εξουσία. Είχε κάνει τις τροποποιήσεις στους Διαδόχους –τους δώδεκα στρατηγούς του Αλεξάνδρου, οι οποίοι είχαν μοιράσει το βασίλειό του μεταξύ τους για να γίνουν οι δώδεκα οικογένειες του Κύκλου–, που τους έκαναν επιρρεπείς στον ιό και τους έδωσαν το γονίδιο των βιολετιών ματιών. Η τελετή, όταν το έκανε αυτό, ήταν το πρώτο και μοναδικό τελετουργικό μύησης που είχε πραγματοποιήσει ο Κύκλος.

Αύριο η μύησή μας θα ήταν το δεύτερο.

Είναι ειρωνικό που απέφευγα τη... μοίρα μου με τον Κύκλο τόσο καιρό – και τώρα ήταν εκεί ακριβώς που χρειαζόμασταν. Αυτό δε σήμαινε ότι δε θα κάναμε μια τελευταία προσπάθεια να βρούμε τι ήταν αυτό που ξεκλείδωνε το οστό προτού εξετάσουμε την ίδια την τελετή.

Όταν συνειδητοποιήσαμε ότι το στοιχείο είχε να κάνει με την τελετή μύησης, συγκεντρώσαμε όσο περισσότερες πληροφορίες μπορούσαμε. Ο Τζακ, ο Στέλαν και η Έλοντι γνώριζαν μερικά πράγματα για την αρχική τελετή από την ιστορία του Κύκλου που είχαν διδαχτεί. Οι φίλοι μας Λικ και Κολέτ ήξεραν περισσότερα ως μέλη της οικογένειας Ντοφέν και ο Λικ μπόρεσε να βρει κάποια παλιά κείμενα από τη βιβλιοθήκη των Ντοφέν για να γεμίσει κάποια κενά. Ανακαλύψαμε ότι θα υπήρχε φωτιά. Θα πρέπει να υπήρχαν ψαλμοί και επικλήσεις και ένας τρόπος με τον οποίο θα μας δέχονταν ως μέλη. Όμως χρειαζόμασταν λεπτομέρειες. Σκεφτήκαμε ότι θα πρέπει να ψάχναμε ένα αντικείμενο. Κάτι από που θα μπορούσε να ξεκλειδωθεί.

Απόψε, λοιπόν, χρειαζόμασταν δύο πράγματα: να ανακαλύψουμε ποιο ήταν αυτό το αντικείμενο που περιείχε το επόμενο στοιχείο, και να το πάρουμε στα χέρια μας πριν από τη μύηση αύριο χωρίς να το γνωρίζει ο Κύκλος.

Ο Στέλαν καθάρισε τον λαιμό του. Η προσοχή μου στράφηκε ξανά από το πλήθος που μελετούσα σε εκείνον· βρήκα το χέρι του απλωμένο προς το μέρος μου.

«Χορεύουμε;» είπε.

«Γιατί;» απάντησα με ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

«Επειδή, απ' ό,τι φαίνεται, βρισκόμαστε σε μια πίστα χορού και θα έδειχνε παράξενο αν δε χορεύαμε».

Είχε δίκιο. Όσο η προσοχή μου ήταν στραμμένη αλλού, είχαμε καταλήξει ανάμεσα σε μια ομάδα ζευγαριών που χόρευαν.

Κοίταξα πίσω του και είδα τα μάτια του Τζακ πάνω μας. Με έναν αναστεναγμό που ήλπιζα ότι δεν ήταν υπερβολικά εμφανής, έβαλα το χέρι μου πάνω σε εκείνο του Στέλαν.

«Έχεις δει τον Λισιέν;» είπε, περνώντας το ένα χέρι του γύρω από τη μέση μου. Γι' αυτό λοιπόν μας έβαλε να τριγυρίζουμε στο πάρτι. Παρότι τυπικά ο Στέλαν τώρα ήταν επικεφαλής της δικής του οικογένειας στον Κύκλο, δεν ήμουν σίγουρη αν θα έπαυε ποτέ να προστατεύει τον Λικ. «Θα έπαιρνε την Κολέτ και θα προσπαθούσαν να μάθουν το οτιδήποτε, αλλά εξαφανίστηκαν».

Η συνήθως ελαφριά προφορά του Στέλαν ήταν λίγο πιο βαριά αυτές τις μέρες, με τα σίγμα του να μαλακώνουν και να ακούγονται σχεδόν σαν ζήτα. *Εκξαφανίστηκαν*. Ήταν επειδή περνούσε πιο πολύ χρόνο στη Ρωσία απ' ό,τι συνήθως. Η μικρή αδελφή του, η Άνια, ήταν κι εκείνη μέλος της δέκατης τρίτης γραμμής αίματος, πράγμα που σήμαινε ότι ήταν πολλοί εκείνοι που θα ήθελαν να πέσει στα χέρια τους. Την είχε κρύψει σε κάποιο ασφαλές μέρος και κάθε λίγες μέρες επέστρεφε για να τη μετακινήσει σε μια καινούργια πόλη, σε περίπτωση που την έψαχνε κάποιος.

«Ο Λικ είναι μια χαρά», μουρμούρισα, παρακολουθώντας ακόμα το πάρτι. «Αυτός είναι ένας ακίνδυνος τρόπος για να τον κάνουμε να νιώσει ότι συμμετέχει».

Ο Στέλαν αναστέναξε και με έσφιξε πιο δυνατά πάνω του. Κάποιοι από τον Κύκλο δεν πίστευαν ότι η σχέση μας ήταν αληθινή. Αυτό ήταν σημαντικό επειδή θεωρούσαν ακόμα ότι η... ένωσή μας ήταν αυτή που εκπλήρωσε την εντολή και για εκείνους ένωση σήμαινε γάμος. Ακούγονταν ψίθυροι ότι είχαμε πει ψέματα πως είχαμε ήδη ολοκληρώσει τη γαμήλια τελετή – εφόσον ήμασταν τόσο νέοι, κι εγώ ήμουν ξένη, θα είχα, στ' αλήθεια, συμφωνήσει έτσι απλά; Μέρος του σχεδίου μας απόψε ήταν να τους δείξουμε πόσο ερωτευμένοι ήμασταν και να διαλύσουμε αυτές τις αμφιβολίες, επειδή είχαν απόλυτο δίκιο για τις αντιρρήσεις που θα είχα. Ακόμα κι αν έπρεπε να μνηθούμε, δεν υπήρχε καμία περίπτωση να πραγματοποιούσα το τελετουργικό γάμου κι έτσι έπρεπε να τους πείσουμε ότι είχα ήδη γίνει.

Πάντως παίζαμε μια χαρά τον ρόλο του τέλειου, όμορφου, ισχυρού ζεύγους: ο Στέλαν με ένα κλασικό σμόκιν, έχοντας τελειοποιήσει το ύφος που έλεγε *Είμαι υπερβολικά καλός γι' αυτό το μέρος*, με τα ξανθά μαλλιά του όσο ατημέλητα χρειαζόταν να είναι για να διατηρήσουν την ψευδαίσθηση. Τα δικά μου σκούρα μαλλιά δημιουργούσαν αντίθεση με τα δικά του και τα δεκάποντα τακούνια μου με έφερναν λίγο πιο κοντά στο ύψος του, αν και εξακολουθούσε να δεσπάζει από πάνω μου. Φορούσα κάποιον σχεδιαστή – είχαν φροντίσει γι' αυτό η Κολέτ και η Έλοντι. Το φόρεμα είχε ψηλό λαιμό και ήταν μαύρο. Ήταν όμορφο. Πριν από έναν μήνα θα μου φαινόταν διασκεδαστικό να φορέσω κάτι πανέμορφο και να πάω σε κάποιο φανταχτερό πάρτι. Τώρα η μαμά μου ήταν νεκρή και τίποτε άλλο δεν είχε σημασία.

«Είσαι εντάξει;» είπε. «Το ξέρω ότι το να βρίσκεσαι εδώ θα πρέπει να είναι...»

«Καλά είμαι». Ίσως ένιωθα λίγο νευρική, αλλά τίποτα που θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο σε αυτό που κάναμε εδώ.

Ο Στέλαν με στριφογύρισε. Είχαμε κάνει πρόβα για το αποψινό – για την πολιτική και για τις υποθέσεις του Κύκλου και γι’ αυτό ακριβώς που έπρεπε να βρούμε. Αλλά ο χορός δεν απαιτούσε εξάσκηση. Ο Στέλαν ήξερε πάντα ακριβώς πώς να με οδηγεί στην κατεύθυνση που ήθελε να πάει, κι εγώ ήξερα ακριβώς πώς να ανταποκριθώ στο άγγιγμά του. Δεν ήμουν και τόσο καλή χορεύτρια, αλλά στο τέλος της στροφής βρέθηκα με ευκολία πάλι μέσα στην αγκαλιά του.

Σήκωσε το χέρι μου ανάμεσά μας και τα δάχτυλά του χάιδεψαν τις αρθρώσεις μου. Ήταν κόκκινες και πληγιασμένες. Το να χτυπάω κάτι ήταν ο μοναδικός τρόπος που είχα διαπιστώσει ότι άμβλυνε τον πόνο όλων αυτών που ζούσαν μέσα στο στήθος μου. Αποδείχτηκε ότι το να τυλίγω τα χέρια μου με επίδεσμο δεν είχε ιδιαίτερο αποτέλεσμα.

Τράβηξα το χέρι μου.

«Θα μπορούσαμε να σου βρούμε να χτυπάς κάτι πιο μαλακό από έναν σάκο όταν δεν έχεις γάντια».

«Ή θα μπορούσες να κοιτάξεις τη δουλειά σου», είπα με ένα γλυκό χαμόγελο, αλλά δεν ξαφνιάστηκα που ήξερε τι έκανα. Τουλάχιστον δεν ήταν ο Τζακ αυτός που με είχε τσακώσει. Θα είχε τοποθετήσει φύλακες έξω από το δωμάτιό μου έτσι ώστε να μην μπορώ να φεύγω πια τη νύχτα, σε περίπτωση που με δολοφονούσαν στη διαδρομή για το γυμναστήριο του ξενοδοχείου.

«Δε θα έλεγα ότι ταιριάζει με το επίσημο ένδυμα να δείχνουν τα χέρια σου σαν να είσαι μέλος κάποιας λέσχης πάλης του δρόμου», είπε ο Στέλαν. «Την επόμενη φορά πες το μου και θα σου κρατάω μερικά μαξιλαράκια».

Όταν δεν είπα τίποτα, συνέχισε.

«Ή θα μπορούσες να βρεις ένα καινούργιο χόμπι. Πλέξιμο; Σταυρόλεξα; Βάζω στοίχημα ότι σου ταιριάζουν τα σταυρόλεξα. Ή...» τα μάτια του κατέβηκαν στο στόμα μου και τα

χεύλη του τραβήχτηκαν σε ένα πονηρό χαμόγελο, «θα μπορούσα να σε βοηθήσω να απαλλαγείς από το στρες με έναν άλλον τρόπο».

Στο παρελθόν ίσως αυτό να με είχε εξοργίσει. Τώρα ήμουν απλά ενοχλημένη που πίστευε ότι είχε την άδεια να ακούει τις πιο μύχιες σκέψεις μου επειδή είχαμε φιληθεί μια φορά. Καταλήξαμε να στριφογυρίζουμε πολύ κοντά σε κάποια ξαδέλφια της οικογένειας Γουάνγκ κι έτσι χαχάνισα σαν να έπαιζα το παιχνίδι του. «Αν θέλεις πραγματικά να σε χτυπήσω, θα σε χτυπήσω», μουρμούρισα. «Μπορείς, σε παρακαλώ, να το αφήσεις;»

«Για να πω την αλήθεια, όχι. Εδώ και βδομάδες δεν έχεις πει σχεδόν τίποτα περισσότερο από *δωσε μου το αλάτι* και τώρα σε έχω εδώ και δεν μπορείς να το σκάσεις». Τύλιξε το χέρι του πιο σφιχτά γύρω από τη μέση μου για να αποδείξει τα λεγόμενά του. «Θα ήθελα τουλάχιστον να ξέρω ότι μέσα στο όμορφο κεφαλάκι σου δε σχεδιάζεις να με δολοφονήσεις».

«Προς το παρόν όχι».

Ξεκόλλησα από πάνω του ακολουθώντας τα βήματα του χορού κι εκείνος έπιασε τον αντίθετο γοφό μου. «Kuklachka...»

«Και τώρα που το έφερε η κουβέντα, μην το κάνεις αυτό», είπα. «Αυτό με την κουκλίτσα. Δεν είμαι. Ούτε δική σου, παρά την όποια συμφωνία έχουμε κάνει, ούτε και του Κύκλου».

«Έιβερι», είπε με έμφαση.

Τις εβδομάδες που πέρασαν σκεφτόμουν διαρκώς ότι είχα καταφέρει να τον απομακρύνω αρκετά ώστε να σταματήσει να προσπαθεί να με ξετρυπώσει. Όμως ήταν επίμονος. Ο Τζακ ήξερε πώς ήταν να μη θέλεις να μιλήσεις. Η Έλοντι ήταν αφηρημένη και απασχολημένη τον τελευταίο καιρό. Μα ο Στέλαν δεν είχε όρια. Τον τράβηξα προς τα κάτω, σαν να ήθελα να του ψιθυρίσω κάτι γλυκό και ρομαντικό. «Αν έχεις πρόβλημα με τον τρόπο που παίζω τον ρόλο της γυναίκας σου,

να μου το πεις. Διαφορετικά, δε με νοιάζει, δε θέλω να το συζητήσω και δε χρειάζομαι τη βοήθειά σου».

Με την άκρη του ματιού μου είδα τον Μιγκέλ Ρέιες να πλησιάζει.

«Ώρα να το παίξουμε δέκατη τρίτη οικογένεια», είπα.

Υπήρχε ένας τελετάρχης για αύριο, ο οποίος συγκέντρωνε πληροφορίες από τα αρχεία όλων και τα εισήγε στο τελετουργικό μύησης, αλλά δεν μπορούσαμε να του μιλήσουμε. Και, μάλιστα, δεν μπορούσαμε να ρωτήσουμε κανέναν ευθέως. Θα έδειχνε ύποπτο. Υπήρχαν μια δυο οικογένειες στις οποίες μπορούσαμε να υπολογίζουμε ως συμμάχους, αλλά οι περισσότεροι μας κοιτούσαν με ένα μείγμα δέους και σκεπτικισμού επειδή εμείς –μια μικρόσωμη ξένη κοπέλα με ροζ ανταύγειες στα μαλλιά και ο... σύζυγός της, ο οποίος υπήρξε Φύλακας της οικογένειας Ντοφέν για χρόνια– είχαμε γίνει από το πουθενά οι σωτήρες του Κύκλου. Αν ξαφνικά τους πιέζαμε για πληροφορίες, δε θα τους έκανε λιγότερο επιφυλακτικούς. Ο Λικ μάς είχε πει ότι για κάποιες από τις οικογένειες ήταν πιο σημαντικό απ' ό,τι ήταν για τη δική του να διδάσκουν στα παιδιά τους την ιστορία και ίσως να γνώριζαν λεπτομέρειες για τη μύηση – έτσι είχαμε ένα σχέδιο.

Ο Στέλαν φίλησε το μάγουλό μου με ένα εμφανέστατο κλείσιμο του ματιού του, σαν να μην τον ενδιέφερε τίποτε άλλο στον κόσμο πέρα από το να φοράμε ακριβά ρούχα, να χορεύουμε και να φλερτάρουμε, αλλά, όταν σταματήσαμε τον χορό, δεν άφησε το χέρι μου, και με τους άλλους να μας κοιτάζουν δεν μπορούσα να τον αναγκάσω.

Τελειώσαμε τη συζήτησή μας με την οικογένεια Ρέιες – δεν περιμέναμε να ξέρουν τίποτα για την τελετή και δε φάνηκαν να ξέρουν– και μετά ο Στέλαν τοποθέτησε το χέρι μου στην εσοχή του αγκώνα του και με καθοδήγησε εκτός πίστας, προς το σημείο όπου ο Τζορτζ και η Μαρί Φρέντερικ, από

την αμερικανική οικογένεια του Κύκλου, στέκονταν δίπλα σε ένα τραπέζι γεμάτο χούμους, κεμπάπ και σαλάτες.

Σκέφτηκα όλα όσα είχαμε συζητήσει για τους Φρέντερικ. Για να είμαστε σίγουροι ότι καμία από τις οικογένειες δε θα υποψιαζόταν τι κάναμε εδώ, χρησιμοποιούσαμε τους εαυτούς μας σαν δόλωμα και γινόμασταν οποιαδήποτε εκδοχή του εαυτού μας πιστεύαμε ότι θα αποδέχονταν πιο εύκολα.

«Γεια σας, κύριε Φρέντερικ», είπα. «Κυρία Φρέντερικ». Ρωτήσαμε για τον καιρό στην Ουάσινγκτον, όπου ζούσαν, και ο Στέλαν σχολίασε ότι τουλάχιστον στην Ιερουσαλήμ επικρατεί ξηρή ζέστη. Όταν τους κάναμε να χαμογελάσουν, μίλησα αδιάφορα. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι η τελετή είναι αύριο. Δεν έχω προλάβει να προετοιμαστώ. Θέλω να πω, δεν έχω προλάβει να σκεφτώ τίποτα άλλο πέρα...»

Δέκοψα τη φράση μου και χαμήλωσα τα μάτια μου στο πάτωμα.

«Αχ, γλύκα μου!» Η κυρία Φρέντερικ είχε μια ελαφριά νότια προφορά, που ακουγόταν παράξενη στ' αυτιά μου έπειτα από τόσο καιρό που είχα μείνει μακριά από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Πήρε απαλά το ελεύθερο χέρι μου στα δυο δικά της. «Αγαπημένο μου κορίτσι. Λυπάμαι πάρα πολύ».

Οι Φρέντερικ είχαν μια αόριστη σύνδεση μαζί μου επειδή ήμουν Αμερικανίδα και, επίσης, είχαν βρεθεί σε εκείνη την αίθουσα στο Παρίσι λίγο αφότου πέθανε η μαμά μου. Η στρατηγική μας μαζί τους ήταν να παίξουμε τα θύματα. Μου φαινόταν κάπως αηδιαστικό να εκμεταλλευόμαστε τις τραγωδίες μας –πλέον όλος ο Κύκλος ήξερε ότι δεν είχε σκοτωθεί μόνο η δική μου μαμά, αλλά και ότι είχε πεθάνει η οικογένεια του Στέλαν όταν ήταν μικρός–, αλλά το να είσαι μέλος του Κύκλου σήμαινε ότι έπρεπε να μάθεις να χρησιμοποιείς κάθε πλεονέκτημα που είχες.

«Πιστεύετε...» Ρούφηξα ελαφρώς τη μύτη μου και χαμήλω-

σα τη φωνή μου. «Μπορείτε να μου πείτε μερικά πράγματα για την τελετή; Τι ακριβώς συμβαίνει; Είμαι πολύ αγχωμένη».

Είχαμε ακούσει ότι οι Φρέντερικ έτρεφαν ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το τελετουργικό του Κύκλου και μέσα στο πέρασμα των γενεών είχαν ενσωματώσει κάποιες πλευρές διάφορων τελετών στις παραδόσεις της δικής τους χώρας.

Κοιτάχτηκαν. «Ξέρεις, γλυκιά μου, είναι δύσκολο να ξέρουμε τι ακριβώς θα συμβεί», είπε η κυρία Φρέντερικ. «Θα στοιχημάτιζα ότι θα υπάρξουν όρκοι αφοσίωσης, επομένως θα πρέπει να είσαι έτοιμη να παραδώσεις τον εαυτό σου στον Κύκλο, ξέρεις, όπως έχουμε κάνει όλοι».

Κατέπνιξα ένα ρίγος. «Κάτι άλλο;»

«Δε χρειάζεται να ανησυχείτε γι' αυτό. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να έρθετε. Θα σας βοηθήσουμε όλοι», είπε ζεστά, χτυπώντας ελαφρά τον Στέλαν στην πλάτη. Την πιέσαμε λίγο ακόμα, αλλά, όταν είδαμε ότι δε θα παίρναμε τίποτε άλλο, την ευχαριστήσαμε και φύγαμε.

«Αυτή η στρατηγική μπορεί να μας γύρισε μπούμερανγκ», ψέλλισε ο Στέλαν.

Ένευσα. Δεν ήθελαν να ταράξουν τα θλιμμένα ορφανά παιδιά με πολλές τεχνικές λεπτομέρειες. «Η Ζάρα Κένινγκ και η Σακούρα Μικάντο είναι εκεί», είπα. «Άφησέ με μερικά λεπτά μόνη μαζί τους και μετά έλα».

Συμφώνησε και κατευθύνθηκε προς το μπαρ. Ούτως ή άλλως χρειάζομαι μερικά λεπτά μακριά του. Ήλπιζα ότι τώρα που θα έμενα μόνη μου αυτό το σφίξιμο στο στήθος μου θα χαλάρωνε. Τον τελευταίο καιρό δεν ήμουν συνηθισμένη να βρίσκομαι κοντά σε κάποιον για τόσο πολλές ώρες και είχα δίκιο όταν χορεύαμε – όσο μουδιασμένη κι αν ένιωθα συνήθως τώρα, το να βρίσκομαι κοντά σε τόσο πολλές αναμνήσεις άνοιγε νέες ρωγμές.

Η Ζάρα Κένινγκ, από την οικογένεια του Κύκλου της Νό-

τίας Αφρικής, ήταν περίπου στην ηλικία μου και η Σακούρα Μικάντο, από την Ιαπωνία, ήταν μερικά χρόνια μεγαλύτερη. Δεν ήξερα καμία από τις δύο καλά, ήξερα όμως ότι ήταν και οι δυο τους πολύ ξύπνιες για τις τακτικές μας, γι' αυτό σκόπευα να είμαι ωμή.

Αφού ανταλλάξαμε αβρότητες, έβγαλα τη μάσκα της αδιαφορίας. «Χρειάζομαι τη βοήθειά σας», είπα. «Υπάρχει κάτι που μπορείτε να μου πείτε για την τελετή; Τα τελετουργικά είναι μέρος της δικής σας ζωής, αλλά για μένα είναι ακόμα λίγο παράξενα. Χωρίς παρεξήγηση. Θα προτιμούσα να μην αιφνιδιαστώ».

Κοιτάχτηκαν. Η έκφραση της Ζάρα μαλάκωσε. «Δε θα σεβάλουν να κάνεις την τελετή του γάμου, σωστά;»

Η Σακούρα ψέλλισε κάτι για αηδιαστικές πατριαρχικές παραδόσεις.

«Το έχουμε κάνει ήδη, επομένως δε νομίζω ότι θα μας αναγκάσουν να το επαναλάβουμε», είπα. Αρκεί η αποψινή ρομαντική επίδειξή μας να πέτυχε. Δεν ήμουν σίγουρη ποιο ήταν το χειρότερο κομμάτι της γαμήλιας τελετής: το ότι θα είμαστε στ' αλήθεια παντρεμένοι ή το κομμάτι εκείνο που έλεγε πως ο γάμος θα πρέπει να ολοκληρωθεί αμέσως μπροστά σε κόσμο για να είναι έγκυρος. Επανάφερα τη συζήτηση στο θέμα μας. «Για τη μύηση, μήπως υπάρχει κάποιο ανατριχιαστικό τελετουργικό αντικείμενο που δίνει ο ένας στον άλλο ή...»

Η Ζάρα συνοφρυώθηκε. «Ξέρω ότι σε κάποιες τελετές υπάρχει ένα δισκοπότηρο από το οποίο πίνεις... αυτό δεν είναι τόσο παράξενο όμως. Οι καθολικοί το κάνουν κάθε βδομάδα».

Γέλασα λίγο μαζί της, αλλά η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα. Ένα δισκοπότηρο. Ίσως αυτό να είναι το αντικείμενο που ψάχνουμε. «Θα είναι το ίδιο δισκοπότηρο που χρησιμοποιήθηκε στο πρώτο τελετουργικό μύησης;» είπα. «Αυτό θα ήταν συναρπαστικό».

«Δεν έχω ιδέα... α, να ο σύζυγός σου».

Ο Στέλαν ακούμπησε το χέρι του στη μέση μου κι εγώ έβλα να δυνατά μου να τον κοιτάξω με ένα βλέμμα λατρείας αντί να τσιτωθώ. Σαν να ήθελα απλά να τον ενημερώσω για τη συζήτησή μας, του είπα για την ιδέα του δισκοπότηρου. Έκανε ένα αστείο στη Ζάρα για το ότι θα χαιρόταν αν μας έδιναν κρασί για να αντέξουμε την τελετή, και μετά είπε κάτι στα γιαπωνέζικα στη Σακούρα κι εκείνη γέλασε και κάτι έδειξε. Στην πολιτική –και στο θέατρο– ήμουν αρκετά καλή, όμως ο Στέλαν θα ήταν πάντα ασυναγώνιστος.

Τις αποχαιρετήσαμε και μου είπε ότι η Σακούρα τού είχε υποδείξει τον Αρτζούν Ρατζές ως κάποιον που ίσως να γνώριζε περισσότερα γι' αυτό το δισκοπότηρο και για το πώς γινόταν η τελετή. Σκοπεύαμε, ούτως ή άλλως, να μιλήσουμε μαζί του.

Κοίταξα τριγύρω για να τον εντοπίσω και βρήκα τα μάτια του Τζακ πάλι πάνω μας. Ο Τζακ και η Έλοντι μας ακολουθούσαν και οι δύο από κοντά –για σιγουριά– και επίσης ήταν εκείνοι μέρος της παράστασής μας. Εφόσον προτιμούσαμε να ασχολούνται όλοι με τα κουτσομπολιά για τη σκανδαλώδη οικογένειά μας αντί για το γεγονός ότι ήμασταν ιδιαίτερος αδιάκριτοι σήμερα, επιδεικνύαμε σε όλους τον Τζακ και την Έλοντι. Ήταν αγενές και κάπως ασεβές εκ μέρους μας να επιδεικνύουμε ότι είχαμε κλέψει τον Φύλακα των Σάξον και την υπεύθυνη του σπιτιού των Ντοφέν. Και ότι τώρα, ενάντια στην παράδοση, τους είχαμε κάνει και τους δύο Φύλακές μας. Αυτή η συμπεριφορά θα ταίριαζε απόλυτα σε μια οικογένεια του Κύκλου κι έτσι το κάναμε.

Εντόπισα τον κύριο Ρατζές να ατενίζει την πόλη. Ο γιος του, ο Ντεβ, ήταν ένα από τα πρώτα θύματα των Σάξον. Η οικογένεια Ρατζές ήταν ευγενική με έναν τρόπο που δεν περιμένα από τον Κύκλο. Λίγο μετά τον θάνατο της μαμάς μου η

κυρία Ρατζές έστειλε ένα τεράστιο πακέτο με φαγητό. Με τον κύριο Ρατζές μπορούσαμε να είμαστε σχεδόν ο εαυτός μας, απλώς το παίζαμε λίγο πιο καλοσυνάτοι και χαζοί.

«Άκουσα ότι υπάρχει ένα δυσκοπότηρο με το οποίο κάνετε την τελετή...» ρώτησα αφού τον χαιρέτησα.

«Όχι, όχι δυσκοπότηρο», είπε. «Άκουσα ότι για αυτή την τελετή θα χρησιμοποιήσουν ένα μικρό κουτί, σαν κοσμηματοθήκη».

Ο τελετάρχης ήταν ο επικεφαλής της οικογένειας Βασίλειφ. Δεν ήταν εδώ απόψε και, ακόμα κι αν ήταν, δε θα επιτρεπόταν να μας μιλήσει για την τελετή, όμως ο Στέλαν πρόσεξε τον γιο του στην άλλη άκρη του πάρτι. Δεν περίμενε να είναι εδώ. Καταστρώσαμε ψιθυριστά μια στρατηγική και ο Στέλαν έκανε τις ερωτήσεις στα ρωσικά. *Για να είμαστε ειλικρινείς μαζί σου*, θα έλεγε, *θέλουμε να σιγουρευτούμε ότι δε θα πάει τίποτα στραβά κατά τη διάρκεια της τελετής. Φυσικά, η οικογένειά σου είναι αξιόπιστη, αλλά δεν ξέρουμε αν είναι όλες. Έχεις ακούσει τίποτα από τον πατέρα σου για τη χρήση αντικειμένων κατά τη διάρκεια της τελετής; Θα μπορούσαμε να τους ρίξουμε μια ματιά για να σιγουρευτούμε ότι δε θα υπάρξει κάποια παρατυπία;*

Ο άντρας ένευε με ένα ύφος σοφίας. Προφανώς κάποιοι από την οικογένεια Βασίλειφ αποτελούσαν τους συνωμοσιολόγους του Κύκλου, έτσι δε δυσκολευτήκαμε να τον πείσουμε ότι ήμασταν κι εμείς σκεπτικιστές. Κοίταξε πάνω από τον ώμο του προτού ψιθυρίσει κάτι στον Στέλαν.

Όταν φύγαμε, ο Στέλαν με τράβηξε ξανά στην πίστα του χορού. «Πρέπει να μπούμε στην ιδιωτική συλλογή των Μέλεκ», μουρμούρισε στο αντί μου. «Λέει ότι υπάρχει ένα κουτί και φυλάσσεται εδώ από τότε που έγινε η πρώτη τελετή μύησης στην Ιερουσαλήμ. Πιστεύει ότι πιθανότατα θα είναι ακόμα εδώ μέχρι αύριο».

Αυτά ήταν τα καλύτερα νέα που θα μπορούσαμε να ζητήσουμε – και τα χειρότερα. Μπορεί να είχαμε μια πιθανότητα να το βρούμε, αλλά θα ήταν πολύ κακό αν μας έπιαναν να ψαχουλεύουμε στο σπίτι των Μέλεκ.

Περάσαμε χορεύοντας μπροστά από τον Τζακ και την Έλοντι· μπορούσα να καταλάβω ότι πέθαιναν να μάθουν τι είχαμε ανακαλύψει. «Μήπως να ζητήσουμε από τους Μέλεκ μια ξενάγηση;» είπα, με τα δάχτυλά μου να χαϊδεύουν το στήθος του Στέλαν προκλητικά. «Μπορούν να έρθουν και ο Τζακ με την Έλοντι, για να έχουμε δυο ζευγάρια μάτια επιπλέον».

«Έξυπνο», είπε και τον άφησα να περάσει το χέρι μου ξανά μέσα από το μπράτσο του.

Οι Μέλεκ παραλίγο να μη συμφωνήσουν. Ήθελα να πετάξω ένα καρφί λέγοντας ότι ήμασταν σίγουροι πως θα ήθελαν να συνεργαστούν με οτιδήποτε θέλαμε για να διαλύσουν εκείνες τις άσχημες φήμες ότι επικροτούσαν τις πράξεις των Σάξον, όμως ευτυχώς ο Στέλαν με έκοψε. Είχε δίκιο. Και με τους Μέλεκ παίζαμε έναν συγκεκριμένο ρόλο. Δε θα μας συμπαθούσαν ποτέ, αλλά θα ήταν λιγότερο επιφυλακτικοί απέναντί μας αν καταφέραμε να τους κάνουμε να πιστέψουν ότι ήμασταν δύο ανόητα, κακομαθημένα παιδιά που είχαν γίνει μέλη του Κύκλου μονάχα για τα πάρτι και τα ιδιωτικά αεροπλάνα.

Έτσι, ενώ κοιτούσαμε τη θέα από την επίσημη τραπεζαρία τους και ακούγαμε πόσους καλεσμένους είχαν, χασκογελούσα, κρεμόμουν από το μπράτσο του Στέλαν και έτριβα το πρόσωπό μου στον λαιμό του, όποτε έβλεπα κάτι που θα μπορούσε να είναι ένα τελετουργικό κουτί στο οποίο πίστευα ότι άξιζε να ρίξουμε μια δεύτερη ματιά. Και όταν οι Μέλεκ θέλησαν να μας δείξουν το θερμοκήπιο, μίλησα παραπονιάρικα. «Θέλω να δω κι άλλα όμορφα πράγματα. Έχετε καθόλου... έργα τέχνης;» είπα.

Όπως ελπίζαμε, ο Ντέιβιντ Μέλεκ έπαιξε να είναι επιφυ-

λακτικός και άρχισε να βαριέται με τις χαζές ερωτήσεις μας. Κοίταξε το τηλέφωνό του, είπε στον Ντάνιελ και στη γυναίκα του να μας δείξουν την πτέρυγα του μουσείου κι έφυγε. Έσφιξα το χέρι του Στέλαν, καθώς η κυρία Μέλεκ μάς έκανε την πιο γρήγορη ξενάγηση που μπορούσε. Ήμασταν έτοιμοι να φύγουμε, απογοητευμένοι, όταν το μάτι μου έπεσε πάνω σε κάτι.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα δήθεν αδιάφορα.

«Α, αυτό είναι ένα αντίγραφο μιας σαρκοφάγου. Είναι ένα από τα πιο παλιά τεχνουργήματα του Κύκλου», είπε, με μια νότα περηφάνιας να χρωματίζει τη φωνή της. Κοίταξα το αντικείμενο με μισόκλειστα μάτια. Ήταν ένα μικρό κουτί στο μέγεθος κοσμηματοθήκης. «Χρησιμοποιείται σε τελετουργικά», ολοκλήρωσε τη φράση της και έσφιξα το χέρι του Στέλαν. «Να σας οδηγήσω πίσω στο πάρτι;»

Κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Ο Στέλαν κι εγώ ακολούθησαμε όσο πιο αργά μπορούσαμε, προσπαθώντας να επικοινωνήσουμε σιωπηλά.

Όταν ο Ντάνιελ γύρισε να μας κοιτάξει, μπορούσα να δω την καχυποψία στα μάτια του. Μπορεί οι γονείς του να έχαναν το κόλπο μας, εκείνος όμως πίστευε ότι κάτι ετοιμάζαμε. Και αυτό εξακολούθησε να πιστεύει όλη τη νύχτα.

Χασκογέλασα ξανά, προσποιούμενη ότι δεν το πρόσεξα. Μετά χαμήλωσα το χέρι μου με έναν πολύ εμφανή τρόπο και έπιασα τα οπίσθια του Στέλαν.

Ο Στέλαν μετέτρεψε το έκπληκτο γούρλωμα των ματιών του σε ένα πονηρό ύψωμα των φρυδιών του τόσο γρήγορα, που εντυπωσιάστηκα. Ο Ντάνιελ, όπως ήλπιζα, παρακολούθησε κάθε κίνηση και απέστρεψε τα μάτια του με αηδία. Ο Στέλαν κατάλαβε το σχέδιό μου και, όταν οι Μέλεκ γύρισαν για να δουν γιατί καθυστέρούσαμε τόσο, είχαμε επιβραδύνει με τα χέρια μου πάνω στο στήθος του κι εκείνον να με τραβάει

πάνω του για να μου ψιθυρίσει στο αυτί καθώς κοκκίνιζα.

«Θα βρούμε μόνοι μας τον δρόμο της επιστροφής», είπε ο Στέλαν με μια κίνηση του χεριού του, χωρίς καν να σηκώσει το βλέμμα του να τους κοιτάξει, λες και το μόνο που θέλαμε πραγματικά από αυτή την ξενάγηση ήταν ένα μέρος για να ξεμοναχιαστούμε.

Η κυρία Μέλεκ κοίταξε τον Ντάνιελ, τον Φύλακά της και τον Τζακ και την Έλοντι. «Δεν ξέρω αν...»

Ο Στέλαν έσκυψε και με φίλησε.

Σηκώθηκα στις μύτες των ποδιών μου και ανάγκασα τα χείλη μου να ακολουθήσουν τα δικά του, σε ένα άλλο είδος χορού, στο οποίο εκείνος με καθοδηγούσε κι εγώ ακολουθούσα με υπερβολική ευκολία. Ήμασταν τυχεροί που αυτό ήταν αλήθεια, επειδή δεν μπορούσαμε να αφήσουμε να φανεί ότι όχι μόνο αυτό δεν ήταν απόδειξη πως ο Στέλαν κι εγώ δεν μπορούσαμε να κρατήσουμε τα χέρια μας μακριά ο ένας από τον άλλο, αλλά και πως αυτή ήταν η πρώτη φορά που το νέο χρυσό ζευγάρι του Κύκλου φιλιόταν μετά το... πραγματικό πρώτο μας φιλί.

Παρότι για τόσο καιρό ένιωθα μουνδιασμένη, όλες οι αισθήσεις μου επέστρεψαν ξαφνικά, επίπονα ζωντανές. Άκουσα την κυρία Μέλεκ να καθαρίζει τον λαιμό της αμήχανα. Ένωσα πάνω μας κάθε βλέμμα στο δωμάτιο. Πρόσεξα το άνοιγμα των χεριών του Στέλαν στη μέση μου και τον σκληρό γιακά του κάτω από τους καρπούς μου, καθώς τα χέρια μου τυλίχτηκαν γύρω από τον λαιμό μου. Ένωσα τα χείλη του να χωρίζουν τα δικά μου. Η γεύση του ήταν σαν...

Οι αναμνήσεις επέστρεψαν ορμητικά. Το στόμα του, που είχε γεύση βότκας και λεμονιού εκείνη τη νύχτα στις Κάννες, και ο αέρας, που ήταν αρωματισμένος με τη θάλασσα. Τα χέρια του στα μαλλιά μου, τα δικά μου να ξεκουμπώνουν τα κουμπιά του πουκαμίσου του, το κεφάλι μου ζαλισμένο από

το ποτό και τη λαχτάρα. Και μετά, διαφορετικές αναμνήσεις. Μερικές μέρες μετά. Τη μυρωδιά του αίματος να διαποτίζει εκείνη την αίθουσα στο Παρίσι, καυτή και χάλκινη. Τα χέρια μου να γλιστρούν από αυτό το αίμα, κόκκινο να έχει πιτσιλίσει τα ρούχα της μαμάς μου και το αδύνατο χέρι της να πιάνει τον καρπό μου, καθώς γονάτιζα δίπλα της. Σύγχυση. Ουρλιαχτά. Θάνατος.

Αποτραβήχτηκα με μια κοφτή ανάσα. Το πρώτο πράγμα που είδα ήταν το συνοφρύωμα της κυρίας Μέλεκ. Προσπάθησα όσο πιο γρήγορα μπορούσα να φορέσω ξανά κάτι που έμοιαζε με χαμόγελο. Προσπάθησα να κρύψω ότι αυτό το φιλί, για κάποιον λόγο, είχε προκαλέσει την πιο φρικτή ανάμνηση της μέρας που πέθανε η μαμά μου.

Προς στιγμήν ο Στέλαν συνοφρυώθηκε από το πόσο άκαμπτη είχα γίνει, αλλά κούνησα ελαφρώς το κεφάλι μου. Σήκωσε ξανά το βλέμμα του σαν να ήταν ενοχλημένος που τους έβρισκε όλους να στέκονται ακόμα εκεί. «Θα θέλαμε πολύ να μείνουμε μόνοι για μερικά λεπτά», επανέλαβε. «Μήπως πρέπει να το διατυπώσω σαν εντολή; Με αίμα;»

Το είπε πειρακτικά, αλλά σχεδόν μπορούσες να ακούσεις την ατμόσφαιρα μέσα στο δωμάτιο να αλλάζει.

«Με αίμα» ήταν μια εντολή που έδιναν οι οικογένειες στους Φύλακες. Δεν ήταν μια αίτηση. Δεν ήταν μια χαριτωμένη χρήση του ρητού του Κύκλου. Ήταν μια απειλή.

«Μέχρι αύριο δεν μπορείς να μας διατάξεις», είπε ο Ντάνιελ, με το ψεύτικο αστείο του και το ψεύτικο χαμόγελό του πιο ψυχρά από του Στέλαν. Ήξερα ότι εμείς, η δέκατη τρίτη οικογένεια, ήμασταν ό,τι πιο κοντινό είχε ο Κύκλος σε ηγέτες – σύμφωνα με την παράδοση, τουλάχιστον. Το τι ακριβώς θα σήμαινε αυτό θα το διαπιστώναμε από αύριο.

Κράτησα την ανάσα μου, με τον φόβο ότι αυτό δε θα πετύχαινε και ότι θα μας πετούσαν έξω προτού προλάβουμε να

δούμε το κουτί να ενισχύει τον πανικό που είχα νιώσει πριν από μια στιγμή.

Τελικά, η κυρία Μέλεκ έβαλε διστακτικά τα χέρια της στο μέτωπό της κάνοντας τη χειρονομία σεβασμού του Κύκλου. Η άκρη του στόματος του Ντάνιελ υψώθηκε από οργή, όμως μιμήθηκε τη μητέρα του.

Το χέρι του Στέλαν σφίχτηκε στη μέση μου με έναν πραγματικό τρόπο, όχι προσποιητό. Κατάλαβα. Όσο κι αν δεν το θέλαμε αυτό, υπήρχε κάτι το απολαυστικό στο να βλέπουμε τους πιο ισχυρούς ανθρώπους στον κόσμο να υποτάσσονται μπροστά μας.

Μας ήθελαν –την εντολή, την ένωση, την πιθανή ισχύ που κατείχαμε– αρκετά, ώστε να εγκαταλείψουν την αξιοπρέπειά τους. Αρκετά, ώστε να μας επιτρέψουν να κάνουμε αυτό που θέλαμε, γνωρίζοντας ότι μπορεί να τους ωφελούσε στο μέλλον.

Μια στο τόσο, σε μια στιγμή σαν αυτή –σε μια στιγμή που φαινόταν ότι εγώ έχω τον έλεγχο, ενώ τίποτε άλλο στη ζωή μου δε βρισκόταν υπό έλεγχο– ένα μικροσκοπικό μέρος του εαυτού μου αναρωτιόταν μήπως δεν ήταν και τόσο άσχημο να είμαι μέλος του Κύκλου.

Αλλά είχα πιστέψει επίσης ότι το να βρω την οικογένειά μου θα γέμιζε το κενό στη θλιμμένη καρδιά μου. Και, αντίθετα, είχαν σκοτώσει τη μητέρα μου και είχαν απελευθερώσει μια μάστιγα.

Οι Μέλεκ έφυγαν από το δωμάτιο και η Έλοντι πήρε μια ικετευτική έκφραση, καθώς εκείνη και ο Τζακ τούς ακολούθησαν. Δεν της άρεσε καθόλου να την αφήνουν απέξω.

«Είσαι καλά;» είπε ο Στέλαν. «Τι ήταν αυτό;»

«Τίποτα. Καλά είμαι», είπα ψέματα, διασχίζοντας γρήγορα το δωμάτιο χωρίς να τον περιμένω να με προλάβει. Ακόμα κι αν ήθελα να μείνω με τον Κύκλο, αυτός ήταν ένας λόγος που δε θα μπορούσα ποτέ. Θα υπήρχαν πάντα αναμνήσεις που

δεν μπορούσα να αντιμετωπίσω. Μέχρι να μπορέσω να φύγω όμως, θα τις αγνοούσα, όπως έκανα εδώ και βδομάδες.

Το κουτί βρισκόταν μέσα σε μια γυάλινη θήκη. Δεν υπήρχε κλειδαριά. «Μήπως να...» ψιθύρισα.

Ο Στέλαν άνοιγε ήδη την πόρτα. Κοιτάξαμε μέσα, το καπάκι, το εξωτερικό μέρος του κουτιού. «Δε φαίνεται να είναι και πολύ παλιό», είπε. «Αποκλείεται να είναι από την εποχή του Αλεξάνδρου».

Οι ώμοι μου κρέμασαν από την απογοήτευση. «Στην καλύτερη περίπτωση είναι ένα αντίγραφο. Πιθανότατα θα έχουν ήδη το πραγματικό στην τελετή, αν έχουμε δίκιο για αυτό που ψάχνουμε. Άραγε αυτό σημαίνει...»

Ο Στέλαν άφησε ξανά το κουτί κάτω και πέρασε το χέρι του πάνω από το πρόσωπό του. «Νομίζω», είπε, «πως σημαίνει ότι αύριο θα γίνουμε η δέκατη τρίτη οικογένεια του Κύκλου των Δώδεκα».

Ο Κύκλος τής ανήκει. Όμως η Έιβερι έχασε όλα τα άλλα: τη μητέρα της, την οικογένεια που μόλις ανακάλυψε ότι είχε, το μοναδικό αγόρι που εμπιστευόταν. Τώρα, απέναντι σε μια απίστευτη δύναμη, σε μια επικίνδυνη πλεκτάνη που την κάνει να αμφισβητεί όποιο συναίσθημα ένιωσε ποτέ, έχει την ιερή αποστολή να βρει τη θεραπεία για τον ιό που κάνει το ίδιο της το αίμα θανατηφόρο.

Και η καταστροφή δεν αργεί να έρθει. Η Έιβερι και η παρέα της, ο Στέλαν, ο Τζακ και η Έλοντι, γίνονται οι πλέον διαβόητοι ένα καταζητούμενοι στον κόσμο. Για να καθαρίσουν το όνομά τους και να γεφυρώσουν το χάσμα ανάμεσα στις οικογένειες του Κύκλου προτού ξεσπάσει ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος, πρέπει να ριχτούν σε ένα ανελέητο κυνήγι, προκειμένου να ανακαλύψουν τον τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ό,τι βρουν εκεί μέσα μπορεί να σημάνει τη λύτρωση του κόσμου – ή το οριστικό τέλος του.

Ήρθε η στιγμή που η Έιβερι θα πρέπει να αποφασίσει πόσα είναι διατεθειμένη να θυσιάσει για χάρη του κόσμου, της οικογένειάς της και της αγάπης.

***Το τελευταίο μέρος της εκρηκτικής Τριλογίας της Συνωμοσίας,
μιας καταγιστικής περιπέτειας που θα μπορούσε να είναι ένας
Κώδικας Da Vinci για νεότερους αναγνώστες.***

Μη χάσετε τα δύο πρώτα βιβλία της σειράς!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2265-7

9 786180 122657

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16511